

MỘT NIỆM ĐỀ ĐỜI KHÔNG ẢO MỘNG

Cư sĩ Liên Hoa

*Ngày vội tàn trên dòng sông lặng lẽ
Hãy mau về sửa soạn đón trăng khuya
để nghe trăng réo rắc tiếng gọi mời
và trăng thuyết muôn thiên kinh huyền diệu*

*Người chợt thấy bao cõi lòng bỏ ngỡ
từng suốt mây vọng niệm đổ về nguồn
từng bọt sóng chờ trăng rời bến mộng
lời tâm kinh, trăng soi tỏ ngọn nguồn*

Minh Thanh

Thời kinh vừa tụng xong của buổi sáng. Lời chú Đại bi cùng phẩm Phổ Môn đã hoà lẫn trong tôi như thưở nào. Không có tiếng mõ, chỉ có tiếng chuông lâu lâu thỉnh nhẹ, âm vang ngân rung kéo dài đưa âm thanh vào vô tận. Tiếng chuông để rơi những âm thanh êm đềm, trong sáng, reo vui, tinh lự như dòng ánh sáng ngọc ngà tinh khôi của ánh mắt trời vừa mờ mắt. Đây là chút hương trầm mà tôi đã sống và tưới tắm cho tâm mình qua bao thời gian, hình như đã lâu lắm rồi, không nhớ rõ. Sau đó, là giờ ngồi thiền....

Mở cửa ra vườn sau, nơi có trồng vài cây cảnh cho có hoa, có màu sắc đẹp, có thoảng hương thơm. Ôi mùi hương của hoa “*mai chiếu thủy*” mời gọi đâu đây, lỏi cuốn. Vẫn biết sắc thanh hương vị xúc pháp là huyền, nhưng cái hương thơm dịu dịu của cánh hoa nhỏ bé, trắng ngần, cũng làm cho sự kỳ diệu của đất trời biểu lộ, ngậy ngất...

*Từng búp hoa phơi giữa đất trời
mỉm cười xuân sắc lúc chơi vơi
áo hoa rục rỡ màu tươi mộng
mở cánh ân tình, khúc mộng rơi*

*Lặng nhìn hoa nở, long lanh sắc
gửi gió cho đời góp chút hương
trần gian mở cửa, đời vung mộng
mộng vỡ vô tình, mộng nở hoa...*

Minh Thanh

Thiên nhiên thật đẹp, tuyệt diệu, cao quý qua bao nhiêu là tác phẩm dâng hiến cho con người với trọn tấm lòng. Có nhiều người may mắn bắt gặp những nét đẹp, nét hùng vĩ, nét yêu kiều, nét ẩn chứa thiên thu.... khi đối cảnh, đối trước những đám mây bạc bay lơ lửng giữa bầu trời, với những ánh

sao có muôn vàn đôi mắt nhấp nháy, với đàn chim mỗi cánh trở về tổ ấm sau những ngày tha hương, với một cánh hoa, với một cánh bướm, một lá trúc bâng khuâng trước gió, với những vật li ti nhỏ bé, với cụ già, cô gái, thanh niên, em bé, với nụ cười, với gương mặt đa dạng.....những màu nhiệm này bỗng nhiên tươi sáng, rực rỡ muôn màu được người họa sĩ tạo thành những họa phẩm mà đôi khi chỉ một chấm phá cũng đủ dung chứa thiên hình vạn trạng ẩn tàng hay tùy theo tâm cảm buồn vui của tâm hồn người nghệ sĩ mà sáng tác thành những bài thơ, bản nhạc hùng tráng, ủy mị .

Chúng ta có thể có và có rất nhiều thứ, để ca tụng cho một nét đẹp nào đó và nhân lớn lên để làm chỗ dung thân bám víu. Sắc này là của tôi, âm thanh này, hình hài này...từ những duyên sinh trở thành một thực tại giả tạo, để ôm ấp, vì là của tôi.

Có người được gọi bằng nhiều danh từ cao quý, là người hữu ích cho xã hội, là tri thức, là nhà từ thiện, là bồ tát, là người nổi tiếng hay là ân nhân, là người như cha mẹ v.v... Tất cả sự đóng góp cho con người vì sự cao quý của tâm hồn, của tâm linh, tấm lòng chân chất lại biến thành những sở hữu giả tưởng, khi “*tâm bồ đề*” không có, làm cho chúng ta chạy trốn vinh ảo, ẩn trú trong những hình dung gán ghép, nhưng thực không phải là chính tâm mình. Quên rằng sự đóng góp chính thực là làm cho tâm mình bỏ những vị ngã, chấp trước, mở rộng, bao la và chính những gì mình được hay có cơ hội đóng góp mới đáng được mang những danh xưng đó, dù là huyền, chứ không là mình. Đó chính là ân nhân của mình.

Cho nên, một lúc nào đó, chợt thấy rằng sao không còn là như xưa, tranh đã bạc màu hương sắc, nhạc thơ đã đua đòi theo vị kỷ, tâm hồn ngày nào sao nay trống rỗng, hoang vu. Ai đã bỏ rơi ai trong khoảng đường đời, chân bước. Ai đã từ giả ai khi bốn đại vô thường rủ nhau tan rã? Ai đã phủ nhận ai khi không còn sức đóng góp, hy sinh? Ai đã mong tìm những hình bóng mới nương theo nghiệp lực, để tạo hình dạng : *Sắc ư? tiếng nói ư? vị phân biệt ư? một xúc chạm để đời ư? một đối tác duyên sinh huyền hoá ư?*

Những câu hỏi chất vấn mà khi đối mặt với chính mình, với tâm bỗng trở thành hụt hẫng, chơi vơi như chiếc cầu bị rút mà chân đang bước lên trên, không nơi bám víu....vì chạm đến một thực tại được thành hình do duyên hợp mà ta cất xén nhỏ để trần trụi.

*Bao đời đã đi qua
Ta là người đi tìm
Tìm một đời xưa vắng
Tìm trong những cô đơn*

*Ta vực đầu quá khứ
Nghe rộn ràng tiếng gọi
buổi sáng tinh mơ đưa
chào giấc mộng năm xưa*

*Ngày qua đã không còn
Ngày đi nào chưa đến
Bâng khuâng bước đi tìm
trong lối mòn cô đơn*

*Biết rằng tim còn nặng
Biết rằng mộng còn xanh
dâng nửa tim cúng Phật
nửa gom lại cho người*

*ngày đi không vương nặng
ngày về không có tâm
tâm vô tâm không có
niệm niệm cười cánh sen...*

Minh Thanh

Tất cả lời Kinh là những áng văn diễm tuyệt, không lời, nhưng chứa dung một trời không tánh, là con đường xuyên suốt chỉ tâm như lời Phật dạy : « *Tất cả giáo pháp như con thuyền đưa người qua sông, như ngón tay chỉ mặt trăng* ».

Người Cùng tử đã bao đời ôm vọng niệm đi tìm trăng nơi những đoạn đường, lang thang, rách rưới, bán cả đời cho trăng. Mảnh trăng treo vằng vặc trên bầu trời có phải là tâm, là nơi cần phải đến, phải trao trọn tâm tình. Chèo thuyền cùng sông nước, dưới ánh trăng huyền ảo, trong sáng...trăng đã vung vãi trên sông, trên nước, trên những con sóng nhỏ... ta mãi tìm, vốc trăng, ôm ấp từng mảng ghép nổi của bóng trăng và chợt hoảng hốt thấy rằng trăng đã len lõi giữa kẽ ngón tay, tuôn trào dưới nước sông.

*Trăng vỡ nên cười hay nên khóc
vằng trăng mặc niệm tấm chân tình....*

Cơn khủng hoảng, bối rối, mất mát, mất dấu trăng vì chạy đi tìm trăng theo bóng, như người đeo thêm ách nặng, ôm bóng bỏ hình, tìm bên ngoài, bỏ quên chân tâm. Sự hụt hẫng, sự khổ đau, bất hạnh... là sự quay về, quán chiếu lại tâm mình, trở về với ánh trăng ngà đang rọi chiếu nơi tâm, dù qua bao nỗi đoạn trường vẫn còn trong sáng, vi diệu.

Người hành giả bị thúc đẩy, bước chân trên lộ trình của Bảy Bồ đề phần (Bojjhanga hay Saptabodhyanga). Không có cuộc trạm trán sanh tử với nỗi đau, nỗi khổ, sự vô thường của kiếp người, người hành giả sẽ không thể can đảm dấn bước trên cuộc hành trình này, vì đây là con đường mang đầy đủ yếu tố của giác ngộ, dẫn bước ra khỏi trầm luân, bất hạnh.

Đó là **Niệm** (Smrti hay Satti) khởi đầu. Niệm như một ý thức bừng tỉnh, dừng lại, để nhìn rõ thực tại, nhìn sáng dấu vết, nhìn xuyên tâm qua thân miệng ý, được xem là một satori, một tỉnh giác đơn thuần để bước vào vùng trời bao la của chân tánh. Niệm loại bỏ tất cả mọi tạp niệm, vọng hay chân, bỏ mọi kiến thức phân biệt, mọi tài sắc danh thực thụy, mọi ganh đua, thị phi...thu thúc sáu căn, để còn lại một chú tâm, quán tâm duy nhất trong không tánh. Niệm như một sự an tọa vững vàng trước bao sự thôi thúc của vọng tâm, không còn chút nghi ngờ.

Không có niệm- một khởi động như đòn bẩy đẩy mũi tên vào tâm đích, thì người hành giả sẽ hoang mang, thoái bước. Không có niệm hay một ý thức nội chiếu, cuộc đời sẽ phóng ra, vong thân, quên mất cuộc sống đích thực, quên mất chính mình...dù là đang sống, đang cười, đang nói, đang vui đùa.

Đã bao nhiêu năm qua, chúng ta được chỉ dạy rằng : « *Tất cả chúng sanh đều có tánh Phật và có khả năng thành Phật* ». Đó là một hạnh phúc lớn lao mà người con Phật cảm nhận được cũng như được ấn chứng bởi Đấng Cha Lành..

Rồi từng đoạn đường trôi qua, từng thời gian đã nuốt đi bao tuổi đời, nếu dòng đời vẫn trôi chảy bình thản, thân thể không bệnh, tiền tài, danh vọng, sắc đẹp v.v...còn đủ, có thể làm chúng ta bỏ quên bước đường đi, vì cảm thấy đời sống quá an ổn, dù biết là giả. Nhưng khi cuồng phong bão tố của cuộc đời nổi dậy, khi những gì đang có đang từ rời bỏ ta đi, khi khổ đau có mặt, khi nước mắt tuôn rơi, cơn đau nhức nhối...cũng là lúc mà chúng ta muốn tìm lại chính mình, tìm lại gương mặt lâu đời đã bị bỏ lãng quên và muốn thực chứng, nhìn thấy được tánh Phật của mình.

Với cuộc đời vô thường, hữu hạn, vô ngã, kiếp nhân sinh trầm luân, nhiều khi có được hạnh phúc, an lạc khi mở rộng tấm lòng, sống trực tâm và sự bất hạnh lại chính là những chấp trước, ôm đồm, không buông bỏ, dù là tâm hay vật.....

Kính mời bạn cùng dấn bước trên con đường Bảy phần Giác ngộ

Ngày 16.11.2007

Cư sĩ Liên Hoa